

fælde, hvor den erhvervsdrivende selv er aftalepart. Ligesom i de sidstnævnte tilfælde forhandler køberen med en professional. Denne stiller eventuelt standardformularer til rådighed for den private sælger, og ofte vil køberen først på et sent tidspunkt — eller måske slet ikke — blive opmærksom på, at den, han forhandler med, ikke optræder på egne vegne.

I stk. 4 foreslås det derfor, at kapitel 2 og 3 tillige skal finde anvendelse, når en erhvervsdrivende indgår eller formidler aftale som repræsentant for en ikke-erhvervsdrivende, under forudsætning af, at de øvrige betingelser efter stk. 2 er opfyldt. En tilsvarende bestemmelse findes i § 1, stk. 2, i den svenske konsumentköplag. Også § 1 a, stk. 1, i den norske køpslov omfatter disse tilfælde.

Stk. 4 omfatter ikke alene tilfælde, hvor den professionelle mellemmand indgår aftalen som fuldmægtig for den private sælger, men omfatter alle tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har medvirket aktivt i forbindelse med aftalens indgåelse, jfr. ordet „formidlet“.

Henvisningen til de øvrige betingelser, som er nævnt i stk. 2, sigter først og fremmest til andet og tredie led. Det følger yderligere af henvisningen, at loven kun finder anvendelse, såfremt den erhvervsdrivende har optrådt som mellemmand som led i sit erhverv.

Stk. 4 omfatter ikke aftaler om tjenesteydelser, idet de situationer, der tænkes på i stk. 3, næppe forekommer ved sådanne aftaler. Af samme grund er ej heller kapitel 4 om postordresalg gjort anvendelig på køb fra private med erhvervsdrivende som mellemmand.

Kapitel 3 om fortrydelsesret ved aftaler indgået uden for fast forretningssted er udformet således, at bestemmelserne også dækker de tilfælde, som falder ind under § 1, stk. 4. Ved anvendelsen af kapitel 3 på disse tilfælde er „den erhvervsdrivende“ således den erhvervsdrivende mellemmand, og kapitel 3 finder anvendelse, såfremt aftalen indgås under et personligt møde med mellemmanden uden for dennes faste forretningssted.

Til § 2.

Stk. 1 indeholder et generelt forbud mod uanmodet henvendelse til forbrugere i erhvervsøjemed. Dette forbud træder i stedet for og udvider det gældende forbud i næringslovens § 11, jfr. foran i de almindelige bemærkninger under pkt. 2.

Fra det generelle forbud gøres der nogle undtagelser i stk. 2. Herved vil de fleste af de undtagelser, som i dag gælder fra forbudet i næringsloven, blive opretholdt, herunder undtagelsen for henvendelser

om bestilling på bøger. Herom henvises til bemærkningerne til stk. 2.

Overtrædelse af forbudet i stk. 1 vil ligesom overtrædelse af næringslovens § 11 kunne straffes med bøde. Civilretligt er forbudet sanktioneret ved lovforslagets § 3.

Til stk. 1.

Det gældende forbud i næringslovens § 11 mod uanmodet personlig henvendelse om bestilling på varer eller på udførelse af håndværksmæssigt eller industrielt arbejde omfatter kun henvendelser fra handlende, håndværkere og industridrivende. Dette er baggrunden for, at der i dag lovligt kan ske uanmodet henvendelse på bopælen fra firmaer, som driver virksomhed med tegning af løbende kontrakter om at foretage tilsyn og vedligeholdelse af fast ejendom og løsøre, navnlig vedrørende sanitet samt gas- og el-installationer, eller om at udføre forskellige former for vagt-, rednings- eller servicetjeneste (*abonnementskontrakter*). De senere års erfaringer, bl. a. fra Forbrugerombudsmandens og forbrugerklagenævnets virksomhed, viser, at der netop i forbindelse med abonnementskontrakter jævnligt forekommer tilfælde, som må karakteriseres som misbrug, idet forbrugerne overtales til at indgå kontrakter, som senere viser sig at være af meget ringe eller helt uden værdi for dem, evt. samtidig med at forbrugeren bindes til kontrakten igennem en meget lang periode. Uanmodet henvendelse til forbrugere om indgåelse af abonnementskontrakter vil efter lovforslaget blive forbudt. Dette vil udgøre en væsentlig beskyttelse mod misbrug i forbindelse med sådanne kontrakter, og hertil kommer som en yderligere udbygning af beskyttelsen lovens regler om fortrydelsesret i tilfælde, hvor aftalen indgås uden for fast forretningssted, samt indførelsen af en ufra-velig ret til opsigelse, jfr. § 14.

Stk. 1 indebærer imidlertid ikke blot, at det gældende forbud udvides til at omfatte abonnementskontrakter. Også andre erhverv, som ikke er omfattet af næringslovens regler, vil nu blive omfattet af forbudet. Som eksempler, kan nævnes henvendelser fra transportvirksomheder, udøvere af liberale erhverv og fra brevskoler. Om de sidstnævnte kan henvises til en redegørelse om forholdet mellem staten og de private brevskoler (direktoratet for folkeskolen, 1975), hvor det side 44 anbefales at forbyde dørsalg. Vedrørende forsikring henvises til bemærkningerne til stk. 2.

Forbudet i næringslovens § 11 omfatter kun tilfælde, hvor den erhvervsdrivende eller dennes repræsentant personligt kommer til stede hos kunden. Som noget nyt foreslås i § 2, stk. 1, at også uanmo-